

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **EFE cz, s.r.o. v likvidaci**, IČO: 259 01 605
sídlem Blanická 834/140, 724 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu č. j. ČTÚ-2 744/2022-603 z 29. 7. 2022

takto:

I. Žaloba se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobkyně se žalobou podanou 28. 9. 2022 u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí, jímž předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítla její rozklad a potvrdila rozhodnutí žalovaného č. j. ČTÚ-42 194/2014-638/XXXI. vyř. – Chm z 1. 12. 2021. Žalovaný tímto rozhodnutím **vyhověl** žalobkynině **námítce** z 23. 6. 2014, podané **podle § 129 odst. 3 zákona** č. 127/2005 Sb., **o elektronických komunikacích**, proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny v celkové výši 2 776,16 Kč, za veřejně dostupnou službu elektronických komunikací u telefonní stanice č. 602 552 864, za zúčtovací období od 23. 3. 2014 do 22. 4. 2014 (1 370,01 Kč) a od 23. 4. 2014 do 22. 5. 2014 (1 406,15 Kč). Rozhodnutí bylo vydáno v řízení, jehož účastníky byla žalobkyně coby navrhovatelka a společnost O2 Czech Republic a.s., IČO: 601 93 336, poskytovatelka veřejně dostupné služby elektronických komunikací, coby odpůrkyně. Žalovaný seznal, že odpůrkyně nevyřídila žalobkyninu reklamaci správně, a snížil původně vyúčtované ceny na konečné ceny ve výši 749,90 Kč (první zúčtovací období) a 676,09 Kč (druhé zúčtovací období).
- Žalobkyně se v žalobě ohradila proti postupu i závěrům správních orgánů obou stupňů. Uvedla, že mezi ní a odpůrkyní přetrvává spor o to, které všeobecné podmínky platí, avšak žalovaný kapituloval a selhal v tom, aby tento spor rozsoudil. Dále namítla, že neuplatnila reklamaci jen na vyúčtování ceny, jak nesprávně tvrdí žalovaný, ale také na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. O této části její námitky žalovaný nezhájil a řádně nevedl řízení. Odpůrkyně přitom žalobkyni účtovala neoprávněné částky a vyhrožovala jí, že ji v případě jejich neuhrazení odpojí od veřejné telekomunikační sítě, což také 19. 9. 2016 v rozporu s platnou smlouvou učinila. Žalovaný však po celou dobu

neposkytl žalobkyni ochranu před jednáním odpůrkyně, ačkoli stabilní připojení k síti je nezbytnou podmínkou pro komunikaci mezi uživateli, ale především pro efektivní ochranu života, zdraví či majetku (přivolání záchranné služby, policie, hasičů atd.). Umožnění přístupu do telekomunikační sítě ze strany poskytovatele služby je pro uživatele garantováno zákonem a na naplnění tohoto práva dohlížejí orgány veřejné moci.

3. Soud v první řadě zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení o podané žalobě, především podmínka pravomoci a věcné příslušnosti soudů ve správním soudnictví.
4. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
5. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy.
6. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Tímto jiným orgánem je v případech, které stanoví zákon o elektronických komunikacích, a to mimo jiné v § 129 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, Český telekomunikační úřad.
7. Zákon o elektronických komunikacích v § 64 stanoví, že účastník, který je koncovým uživatelem, popřípadě uživatel má právo uplatnit reklamaci na vyúčtování ceny nebo na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací (odst. 7). Podnikatel poskytující službu přístupu k internetu nebo interpersonální komunikační službu založenou na číslech, je povinen vyřídit reklamaci na vyúčtování ceny nebo na poskytování služby bez zbytečného odkladu, nejpozději do 1 měsíce ode dne doručení reklamace (odst. 10 věta první).
8. Podle § 129 odst. 3 věty první téhož zákona nevyhoví-li podnikatel poskytující veřejně dostupné služby elektronických komunikací reklamaci podané podle § 64 odst. 7 až 9, je účastník, popřípadě uživatel oprávněn podat u Úřadu návrh na zahájení řízení o námitce proti vyřízení reklamace bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 měsíce ode dne doručení vyřízení reklamace nebo marného uplynutí lhůty pro její vyřízení (§ 64 odst. 10), jinak právo uplatnit námitku zanikne.
9. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že jím věcně bylo přezkoumáno – a potvrzeno – rozhodnutí žalovaného o žalobkynině námitce z 23. 6. 2014 proti vyřízení jejích reklamací na vyúčtování ceny poskytovaných služeb elektronických komunikací v obdobích od 23. 3. 2014 do 22. 4. 2014 a od 23. 4. 2014 do 22. 5. 2014. Žalovaný námitce vyhověl, jelikož se ztotožnil s žalobkyniným názorem, že jednostranná změna smluvních podmínek (tarifu) ze strany odpůrkyně nebyla platná, a následně provedl správné vyúčtování koncové ceny dle skutečně platného (dřívějšího) tarifu.

10. Žalobkyně vznáší proti napadenému rozhodnutí dvě různé žalobní námitky. První z nich spočívá v tom, že žalovaný nehodnotil a neurčil, které podmínky veřejné telekomunikační sítě v daných zúčtovacích obdobích platily. V tomto rozsahu tedy žalobkyně zpochybňuje věcné posouzení svých výhrad proti vyúčtování služeb ze strany odpůrkyně. V druhé žalobní námitce se žalobkyně ohradila proti tomu, že žalovaný nezahájil řízení o její námitce proti vyřízení reklamace v části na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací, ačkoli o to ve svém podání rovněž požádala.
11. Žalobou téže žalobkyně proti obsahově shodnému rozhodnutí žalovaného, vycházejícímu ze stejného smluvního vztahu mezi žalobkyní a odpůrkyní (šlo o shodnou telefonní stanici), avšak týkajícímu se jiného zúčtovacího období (od 23. 5. 2014 do 22. 1. 2016), už se zdejší soud zabýval ve věci sp. zn. 6 A 34/2021. Usnesením z 16. 2. 2022 žalobu odmítl, neboť naznal, že meritorní posouzení vyúčtování služeb elektronických komunikací přísluší soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Žalobkyně podala proti tomuto usnesení kasační stížnost, kterou NSS rozsudkem č. j. 4 As 87/2022-87 ze 4. 11. 2022 zamítl, ztotožniv se s názorem zdejšího soudu.
12. Oba správní soudy vyšly z usnesení č. j. Konf 84/2008-9 z 3. 11. 2009, v němž zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, dospěl k závěru, že *„pravomoc soudu v občanském soudním řízení bude založena až tehdy, kdy správní orgán rozhodne věcně o sporu nebo o jiné právní věci vyplývající ze soukromoprávních vztahů, tj. zjistí, co je právem, nebo toto právo založí.“* (důraz přidán soudem). Odkázaly také na rozsudek NSS č. j. 2 As 152/2015-31 z 29. 7. 2015, podle nějž rozhodnutí žalovaného v řízení o námitce proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny obecně řeší soukromoprávní spor, a příslušnost správního soudu pro přezkum takového rozhodnutí je dána jen tehdy, jde-li o rozhodnutí meritorní. Naopak pokud žalovaný námitky věcně posoudí, a předsedkyně rady je následně v rozkladovém řízení potvrdí, jde o rozhodnutí v soukromoprávní věci. Ze shora uvedeného vyplývá, že přesně tak je tomu i v nynějším případě.
13. Žalobkyně však vytýká žalovanému také to, že opomněl její námitku proti vyřízení reklamace na poskytování veřejně dostupné služby, konkrétně proti tomu, že odpůrkyně jí neoprávněně vyhrožovala odpojením od veřejné telekomunikační sítě (což později také učinila).
14. Pro posouzení tohoto žalobního bodu je určující obsah žalobkynina návrhu na zahájení řízení o námitce proti vyřízené reklamace, od něž se odvíjel předmět správního řízení. Žalobkyně podala návrh ve vztahu k oběma zúčtovacím obdobím na stejné listině, datované 23. 6. 2014. Obsahem tohoto konkrétního podání se zdejší soud zabýval již ve svém rozsudku č. j. 10 A 52/2015-65 z 12. 12. 2019, jímž vyhověl žalobě proti procesnímu rozhodnutí vydanému dříve v tomto správním řízení. Zdejší soud seznal, že *„návrh na zahájení řízení byl dostatečně určitý a bylo možné z něj seznat, čeho se žalobkyně domáhá. Žalobkyně jednoznačně uvedla, kterých vyúčtování se její námitka proti vyřízení reklamace týká. Dále již v úvodu svého přípisu uvedla, že žádá o odložení povinnosti platby celkem ve výši 2 776,16 Kč. Tento akcesorický návrh, učiněný podle § 129 odst. 3 věty druhé zákona o elektronických komunikacích, postavil najisto, že se žalobkyně domáhá opravy vyúčtování právě v této výši, která odpovídá i nárokům uplatněným v reklamačních dopisech. Není tedy již podstatné, že v dalším textu podání žalobkyně uvádí zavádějící návrhy na to, aby žalovaný poskytovateli uložil povinnost jednat podle platné úmluvy z roku 1999, respektive aby vrátil, bezdůvodné obohacení.“*

15. Zdejší soud dodal, že *„je ze smyslu návrhu zjevné, že žalobkyně nic jiného, než vrácení uvedené vyúčtované částky, nepožadovala. Užívání pojmu bezdůvodné obohacení žalobkyní pramení z nepochopení relativně subtilního rozdílu mezi nárokem na vrácení neoprávněně vyúčtované částky, která byla splatná podle § 64 odst. 8 věty třetí zákona o elektronických komunikacích, a tedy zaplacená na základě právního důvodu, a bezdůvodným obohacením. V případě podání, v nichž žalobkyně jednala nezastoupena, je taková mýlka pochopitelná; tam, kde byla zastoupena advokátem, se jedná o projev jeho neprofesionality. Ani v jednom případě však nelze na základě nesprávného užití pojmu bezdůvodné obohacení tvrdit, že byl návrh neurčitý. Totéž platí vůči návrhu, aby žalovaný uložil poskytovateli jednat v souladu se smlouvou. Je zřejmé, že nebylo vůlí žalobkyně uplatnit samostatný návrh na výrok rozhodnutí žalovaného o takovém znění, nýbrž že se jednalo v podstatě jen o shrnutí odůvodnění požadovaného nároku.“* (Podtrženo soudem).
16. S tím plně koresponduje obsah žalobkyniných podání z 13. 3. 2014, 8. 4. 2014, 15. 4. 2014 a 4. 6. 2014, adresovaných odpůrkyni, v nichž napadala její vyúčtování cen služby. Tyto dopisy sice nebyly označeny jako reklamace, avšak z jejich obsahu je jednoznačně patrné, co žalobkyně požaduje a z jakého důvodu. Žalobkyně uváděla, že jí byl v rozporu se zákonem změněn tarif, a požadovala vrácení konkrétně specifikované částky, kterou považovala za naučtovanou nad rámec platného tarifu. (Bod 13 citovaného rozsudku zdejšího soudu.) Soud nemá žádný důvod od těchto závěrů se nyní odchýlit. Žalobkyně v dopisech odpůrkyni také podotkla, že vyúčtované částky zaplatila pod hrozbou odpojení linky, ale tato informace zjevně sloužila jen jako vysvětlení toho, že zaplacením částky neuznává odpůrkynin nárok. Žalobkyně se od počátku (t. j. od podání reklamace) domáhala pouze vrácení částky, kterou zaplatila odpůrkyni, aniž by k tomu byla dle svého přesvědčení povinna.
17. Žalobkyně navrhla zahájení řízení o námitkách výlučně proti vyřízení reklamace na vyúčtování ceny. Proto ani nepřichází v úvahu překvalifikování žaloby na žalobu na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s., která by spočívala v tom, že žalovaný nezahájil řízení o žalobkynině námitce proti vyřízení reklamace na poskytovanou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací. Taková výhrada není obsažena ani v reklamaci adresované odpůrkyni, ani v návrhu adresovaném žalovaném, a ostatně ani v odvolání z 23. 12. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí nebo v jeho doplnění z 21. 1. 2022. Žalobkyně s touto argumentací vyrukovala poprvé až v žalobě, a proto nemůže být úspěšná.
18. Předsedkyně rady žalovaného vyčerpala celý předmět řízení, jak jej žalobkyně vymezila svým podáním z 23. 6. 2014. V tomto rozsahu posoudila žalobkyniny výhrady proti vyúčtování ceny služby elektronických komunikací, tedy věcně rozhodla spor vyplývající ze soukromoprávních vztahů. Posouzení správnosti tohoto posouzení však spadá do civilního soudnictví.
19. Jelikož se žalobkyně domáhá rozhodnutí ve sporu, o němž má rozhodnout soud v občanském soudním řízení, soud žalobu podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

I.

Žalobkyně může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení o odmítnutí žaloby podat žalobu podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, k místně příslušnému okresnímu (obvodnímu) soudu (§ 46 odst. 2 s. ř. s., § 9 odst. 1 občanského soudního řádu). V případě podání žaloby u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení v této lhůtě platí, že řízení o ní bylo u soudu zahájeno dnem, kdy správnímu soudu došla odmítnutá žaloba (§ 82 odst. 3 o. s. ř.).

II.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu